

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Η ΕΞΟΡΓΙΣΤΙΚΗ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΝΑ άκρως ενδιαφέρον άρθρον δι' όλων τον ελληνικόν λαόν εδημοσιεύθη εις τήν «Εστία» τῆς 15/5/2010 υπό του δημοσιολόγου κ. Χαράλαμπος Μπαμπίλη, διά τού θέμα τῆς ἀνεγέρσεως του μουσουλμανικοῦ τεμένους Ἀθηνῶν. Μεταφέρει ἐστὺν μερικὰς σκέψεις του διά προβληματισμὸν πρωτίτως τῆς κυβερνήσεως:

«Θεωρούμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀνεξαρτήτως θρησκείματος, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀκούουν τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα. Καί βέβαια, πάντοτε μέσα στά πλαίσια καί τίς προϋποθέσεις τοῦ Κράτους, πού φιλοξενεῖ τοὺς ξένους, καί ἐν προκειμένῳ τῆς χώρας μας. Σύμφωνα μέ αὐτά πού διαβάσαμε, ἡ Ἑλληνική Πολιτεία θά διαθέσει 17 στρέμματα στήν περιοχή τοῦ Βοτανικοῦ, γιά νὰ ἀνεγερθεῖ αὐτό τὸ τζαμί ἐπιφανείας 830 τετραγωνικῶν μέτρων. Ὅμως ἡ "γαλαντομία" τῆς χώρας μας δέν σταματᾷ ἐως ἐκεῖ. Προτίθεται ἡ ἴδια νὰ ἀνεγείρει τὸ τζαμί. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ μὴ βρίσκεται, ἐντελὸς ἀντιθέτως. Τὸ ἴδιο πιστεύουμε ὅτι αἰσθάνεται καί ἡ πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρθόδοξου Χριστιανικοῦ λαοῦ. Ὅσοτος, θά πρέπει νὰ πούμε ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ κράτος, οὐδέποτε στήν ἱστορία του ἔκτισε, ἐστὼ καί ἐνὰ μικρὸ Ἐκκλησιάκι, μὴ δικές του δαπάνες. Ὅλες οἱ Ἐκκλησίες, πού υπάρχουν διασπαρτες στήν Ἑλληνική Ἠπειράτιδα, ἀπὸ τὸ πᾶσινο ἐκκλησιάκι μέχρι καί τοὺς περιλαμπρούς Καθεδρικούς Ναούς, ἔγιναν μέ τὸν ὀρθόδοξον λαόν καί τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι ἔχουμε δεῖ

ἔξω ἀπὸ ἡμετελεῖς Ναούς τὰ πανῶ μέ τὴν ἐπιγραφή πού λέει: "Εἰσιγύσατε τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ". Καί ἐρχεται τώρα τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, σὲ μίαν ἐποχὴ μάλιστα, πού βρισκόμαστε σὲ πρὸβρυ τῆς χρεοκοπίας, νὰ ἐξοδέσει χρήματα γιά τὴν ἀνεγερση τοῦ τζαμιου. Ὅποια ἀντίφαση.»

Ὁ ἄρθρογράφος υπενθυμίζει ἐν συνεχείᾳ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Δ' Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως, διά τὴν ἀνεγερσιν μεγάλου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Σωτήρος, πρὸς εὐγνωμοσύνην διά τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ λεγόμενον «τάμα τοῦ ἔθνους», «καί τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, μετὰ ἀπὸ 200 σχεδὸν χρόνια, δέν ἐξεπληρώθη». Καί δικαίως ὁ ἀρθρογράφος διερωτᾷται: «Μὴ ποῖα λογική, λοιπὸν, ἐρχεται τώρα τὸ Κράτος, νὰ κτίσῃ τὸ τζαμί; Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ εἶναι ἐξοργιστική καί προσβλητική γιά ὅλους τοὺς Ἑλληνες». Ἀφοῦ δὲ ἀναφερθεῖ στὸς ὅπου γῆς ὁμογενεῖς, ἀπὸ Αὐστραλίας μέχρι Ἀμερικής, οἱ ὁποῖοι δι' ἴδιον ἐξέδωκαν καί ἱεροῦς Ναοὺς οἰκοδόμησαν, ἀλλὰ καί Ἑλληνικὰ σχολεῖα, καταλήγει: «Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ περιμύθου ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας νὰ ἐπιανεξοτήσῃ τὴν ἀπόφασιν του γιά τὴν ἀνεγερση τοῦ τζαμιου. Καί καί ἀκόμη, πού ἀφορᾷ τὸ ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν: Ὑπάρχει Μουσουλμανική χώρα, ἡ ὁποία θά κτίσῃ Ναὸ γιά τοὺς Ἑλληνες;»

Θέτομεν, τέλος, καί ἡμεῖς μίαν ἐρώτησιν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καί τὴν Ἱερὰν Σύνοδον: Θά υφίστασιν φωνὴν διαμαρτυρίας;

Ἡ καὶς δι' ἑτεροθρήσκους καί ἄθεους

Ἡ ΕΙΔΗΣΙΣ ἀνέφερεν ὅτι γιά γνωστὸ δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε κατ' αὐτάς, εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν, ἀνεκωκίονε τὸ «ἡ κηδεία του θὰ πραγματοποιηθῇ μέ ἀποτέφωσιν χωρὶς τελετή».

Δικαίωμά του, βεβαίως, νὰ ἀποτεφρωθῇ, καί ἀσφαλῶς, χωρὶς τελετὴ τῆς Ὀρθοδόξου Νεκρωσίου Ἀκολουθίας. Ἦτο, φαίνεται, συνεπὴς εἰς τὰς ἀθειότητας του ἀρχᾶς, τὰς ὁποίας καί ἐσεβόμεθα. Πλὴν, λυπούμεθα, ἐάν δέν ὑπῆρξε μετάνοια καί πίστις εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς γιά τὴν προσδοκίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν: «Ἀποκείται τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ ἀθανειῶν, μετὰ δὲ τούτου, κρίσις» (Εβρ. Θ' 27).

Ὅλα τὰ ἄλλα—περὶ διακεκριμένης προσωπικότητος κλπ...—διὰ τοὺς χριστιανούς εἶναι δευτερεύοντα, χωρὶς τὴν προοπτικὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς. Οἱ χριστιανοὶ προσδοκοῦν καί ὁμολογοῦν «ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τὸν μέλλοντον αἰῶνος». Διὰ τοὺς μὴ πιστεύοντας καί ἀποτεφρωμένους ἰσχυεῖ τὸ Χριστοῦ ὁ λόγος: «Ἄφετε τοὺς νεκρούς θάψαι (ἀποτεφρώσαι) τοὺς αὐτῶν νεκρούς».

Οὐδέποτε Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἐπιτρέπει ἐντὸς αὐτοῦ του τοιαύτην ἀντορθόδοξον καί ἀντικεικλισιαστικὴν παρανομίαν καί ὕβριν πρὸς τὴν καυὸν του κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπινου σώματος.

Μία φρικτὴ ἱστορία

ΟΤΑΝ ὁ Σολζενίτιν ἐγράφε τὸ βιβλίον «Γκολαγκ», μερικὸ θιασώται τοῦ σταλινισμοῦ, τυφλωμένοι ἀπὸ ἔξνος προπαγάνδης, βεβώρησαν φανταστικὰ τὰ ὅσα ἐγράψεν ὁ Νομπελίστας λογοτέχνης. Ἀλλὰ νέον βιβλίον, πολυσελίδον (700 σελίδων), καί μέ τὸν ἴδιον τίτλον, «Γκολαγκ», ἐγράψε ἡ δημοσιογράφος Ἄνν Ἀπμμάιους, τῆς Washington Post, καθὼς μὴ πληροφοροῦρε τὸ περιοδικὸν «Ὁ Σωτήρ».

Μεταφέρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου:

«Ἦταν μὴ ἄλλη χώρα μέση στή θάλασσα. Ἐνὰ περαστικὸν διοικητικὸν σύστημα μέ τοὺς δικούς του νόμους. Τὸ ὄνομά του «Κεντρική Διοίκησις Στρατοπέδου», μὴ δὲ ἀκρονύμιον GULAG. Καμιά ἄλλη λέξη δέν ἔχει προκλαθεῖ τόσο τροπὸν δὲ τόσους ἀνθρώπους καί γιά τόσο καιρὸν. Ἐπὶ σταλινισμοῦ ἔφθασε ὅτι ἀποτέυατα ἐπέπεδα ἀγριότητος καί ἀποτίους τῆ ζωῆ σὲ 4,5 εκατομμύρια καταδικῶν καί βασιάνων συνολικά τουλάχιστον 18 εκατομμύρια. Τὰ στρατοπέδα Γκολαγκ εἶχαν μέγεθος πῶλεων καί ἀποτελοῦνταν ἀπὸ δεκάδες μικρότερα στρατοπέδα. Ἐκτείνονταν σὲ ὁλόκληρην τὴν σοβιετικὴν ἐπικράτεια, ἀπὸ τὰ πρόσια του Λένινγκραντ ἕως τὸ Βλαδιβοστόκ. Τὸ τεράστιον δικτύον τῶν στρατοπέδων ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ εὐρέως γνωστὸ στὴ Δύση, ἀπὸ τὸ ἐργὸν τοῦ Ἀλεξάντρου Σολζενίτιν «Ἀρχιπέλαγος Γκολαγκ». Ὁ Σολζενίτινος αὐτὸν τὸν κόσμο τῆς φρίκης τὸν περιέγραψε μὴ μίαν μόνον φορᾶν: «Ὁ ἀνθρώπου ἠλπονήσαν τὸν Θεό, γι' αὐτὸ ἀνεβίβησαν ὅλα αὐτά.»

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι υπάρχουν ἀκόμη μερικὸι θιασώται τοιούτων πολιτικο-κοινωνικῶν συστημάτων.

«Ὁ καταναλωτισμὸς εἶναι ἀρρώστια»

ΣΤΗΝ «Παρέμβασιν» τοῦ Ἀπριλίου 2010 τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου, ἐπροσέξαμε τὸ ἔξης γενόμενον:

«Οἱ ἐφημερίδες μᾶς ἐπιληροφόρησαν γιά τὴν περίπτωση τοῦ αὐστριακοῦ Κάρλ Ράμπεντερ, ὁ ὁποῖος ἐνὸς ἀνάγονταν ἀπὸ πτωχῆς οἰκογενείας, ἐγένετο ἐκατομμυριοῦχος ἐπιχειρηματίας, μὲ σκληρὴν προσωπικὴν ἐργασίαν. Πίστευε ὅτι τὰ χρή-

ματα θά τοῦ ἔφεραν ἀνέσεις καί ἐπιτυχία. Καί ὅμως, ὅπως ὁμολόγησε ἀργότερα, ἔγινε πῶ πᾶλύπλοκη ἡ ζωὴ μου». Γιατὸ κατέληξε ἐστὸ συμπέρασμα: «Δὲν θέλω νὰ μοῦ μεῖνῃ τίποτα». Τὰ χρήματα εἶναι ἀντιπαραγωγικά. Δέν φέρνουν τὴν εὐτυχίαν.»

Μὲ αὐτὰς τῆς σκέψεις ἀποδεδειμῆκε ἀπὸ ὁλόκληρην τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὰ ἄλλα—περὶ διακεκριμένης προσωπικότητος κλπ...—διὰ τοὺς χριστιανούς εἶναι δευτερεύοντα, χωρὶς τὴν προοπτικὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς. Οἱ χριστιανοὶ προσδοκοῦν καί ὁμολογοῦν «ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τὸν μέλλοντον αἰῶνος». Διὰ τοὺς μὴ πιστεύοντας καί ἀποτεφρωμένους ἰσχυεῖ τὸ Χριστοῦ ὁ λόγος: «Ἄφετε τοὺς νεκρούς θάψαι (ἀποτεφρώσαι) τοὺς αὐτῶν νεκρούς».

Οὐδέποτε Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς ἐπιτρέπει ἐντὸς αὐτοῦ του τοιαύτην ἀντορθόδοξον καί ἀντικεικλισιαστικὴν παρανομίαν καί ὕβριν πρὸς τὴν καυὸν του κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντος ἀνθρώπινου σώματος.

Μεταδόσις Θείας Κοινωνίας Εἰς Αἱρετικούς;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ, ἀπαντᾷ ὁ θεολόγος Σταύρος Μποζοβίτης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐνωσις», ἀρ. φ. 1052 καί εἰς τὸ β' μέρος ἐκ δύο σχετικῶν ἀρθρῶν. Ἀφοῦ ἀναφερθεῖ εἰς τῆς ἐσφαλμένους παλαίστους ἀντιλήψεις περὶ τούτου θέματος, ἐπισημαίνει τὴν ὀρθόδοξον ὁψιν τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου ὅτι «αὐτὸς οἱ ἐνεργείες ὑπῆρξαν παρεκτρέπες. Σημειῶναι μάλιστα ὁ αἰθιωτὸν Ἀρχιεπίσκοπον δι' ὅτι παῖσι αἱ ἐνεργεῖαι αὐταὶ ἀποτελοῦσι πράξεις κανονικῶς κολασίμων». Ἐν συνεχείᾳ ὁ ἀρθρογράφος—θεολόγος ἀναφέρει ὅτι «τὸ ἀποκρύψαμα τῶν ἐκτροπῶν ὑπῆρξε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος μετέδιδε τὴν Θείαν Κοινωνίαν στοὺς ΡΚαθολικούς καί τοὺς Προτεστάντες, ὅπως τὸ δῆλωσε ἐξέκθερα ὁ ἴδιος. Συνιστοῦσε δὲ σὲ ὅλους νὰ κάνουν τὸ ἴδιον... Αὐτὸ τὸ πράγμα μὲν τὸν θάνατον τοῦ Ἀθηνῶρα, ἐπιτέλους ἀνασκήσει. Τὸ ζήτημα δέν εἶναι ἐπισημῶδες. Αφορᾷ τὴν ἴδια τὴν αὐτοσυνηθισμένη τῆς Ὀρθοδοξίας καί τὸν βαθμὸν τῆς ἐμμοῆς τῆς στήν Παράδοση καί τὰ ἐπιτάγματα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς 27423-7 2002 ἐκλήθη τῆς διδοῦς σαφεῖς καί αὐστηρῶς ὀδηγίες, ὥστε νὰ μὴ προσφερθεῖ τὸ μυστήριον ἐς ἑτεροδόξους.»

Ἄς τὸ ἔχωμεν ὅλοι ὑπὸ ὄψιν, ἰδιαιτέρως οἱ κληρικοί.

οῦσία του... Ἡ εἰδησιὴ λέγει ὅτι «ἀπεφάσεν νὰ ἀπαλλαγῇ ἐξ ὁλοκληροῦ ἀπὸ τὴν περιουσία του, κινητὴ καί ἀκίνητη, συνολικῆς ἀξίας γύρω σὲ 4 εκατομμύρια εὐρῶα, γιὰ τὴν ὁποῖα, τὰ πλοῖα τὸν κάνουν δυστυχισμένον. Σὲ δήλωσιν του, εἶπε: "Ἡ πολιτεία καί ὁ καταναλωτισμὸς εἶναι ἀρρώστια. Δέν τὰ χρειάζομαι πᾶσι. Ὅσα χρόνια μοῦ ἔμειναν θὰ τὰ ζῆσω ἐλεύθερος.»

Καί ὁ σχολιαστὴς σημειώνει: «Ἐχομεν συνηθεῖν νὰ θεωροῦμε ὅτι ἐλευθερία εἶναι νὰ κάνουμε ὅτι ἐθέλωμε, νὰ ἐνεργούμε βάσει τῶν ἐπιθυμιῶν μας, νὰ ἀποκόψουμε πολλὰ χρέματα καί νὰ ἔχομε ἀνέσεις.» Ὅμως ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀποδέσμευσιν ἀπὸ τὰ ἄλικα...».

Ἡ εἰδησιὴ ὅμως δέν μᾶς λέγει καί τί τὰ ἔκαμε τὰ πλοῦτῳ τοῦ! Πολλὸ ὀρθές, ὡστόσο, οἱ σκέψεις του περὶ πλοῦτου.

Ἡ χώρα τῶν βανδαλισμῶν

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι τελικῶς, τὸ βραβεῖο τῆς χώρας τῶν βανδαλισμῶν θά τὸ λάβῃ ἡ Ἑλλάς! Διότι δέν ἐξηγεῖται ἡ αμείωτη συνεχὴς τῶν γεγονότων βανδαλισμῶν, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦνται εἰς τὴν χώραν μας καί ἰδίως εἰς ἐκπαίδευτήρια καί Ἀνωτάτας Σχολάς. Οἱ τελευταῖοι βανδαλισμοὶ συνέβησαν τὴν 24/10 εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελεῖου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἰσοῦ ἡ περιγραφή:

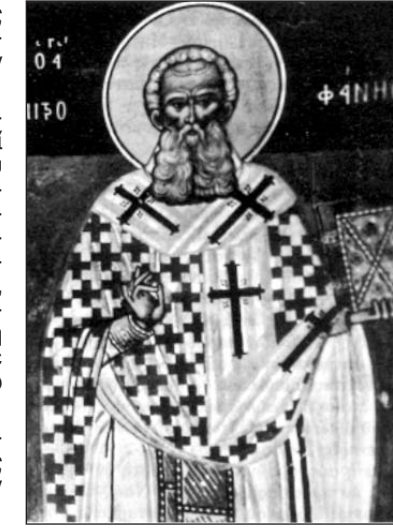
«Καταστρόφες σὲ τζάκια, τραπέζια καί καθίσματα καί θρόνος ἐστὶ ἀγίασμα καί γλάστρες... Εἰκόνας ἀπὸ τῆ... Βαγδάτη θύμικε τὸ πρῶν ἡ Πολυτεχνικὴ Σχολή, σύμφωνα μετὰ τὴν κοσμικήν κ. Μουσιόπουλου. Ὁρδὸς ἀναρχικὰ τὰ ἐκάναν γῆς

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΜΗΤΡΩΦΑΝΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΣΤΙΣ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Μητρώφου, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ.

Ἐκοιμήθη τὸ 327. Τὸ κοντάκι τοῦ ἁγίου ἀναφέρει:

« Τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ Μητρώφην, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωσφορὸν λαμπτήρα, τὸν ὁμοούσιον Λόγον τῷ Πατρὶ, ἐν μέσῳ κηρύξαντα, θεοφόρον Πατέρων, καί θρόνον κομισάντα, Βασιλῆδος ἐν πρώτοις, καί προφητάς. Χάριν ἐκ Θεοῦ, σαφῶς λαβόντα, συμφωνῶνς ἡμῶνσμεν.»

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

Ἡ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἴσως βασική συμμετοχὴ στὴν ἔκφραση ὅλου αὐτοῦ τοῦ οἰκουμενικοῦ καί πολιτιστικοῦ τρόπου ζωῆς, εἶχε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μετὰ τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἀλήθεια, γιὰτὴν βᾶσιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἦταν οἱ δεοίμοινοί Πατέρες καί ἅγιοι, πού ζούσαν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καί ὑπῆρξαν τὸ εἰκονογραφεμένο εὐαγγέλιον τῶν βυζαντινῶν. Οἱ ἐνορίες καί τὰ Μοναστήρια λειτουργοῦσαν ὡς φιλανθρωπικῆς, θεραπευτικῆς κοινότητες».

Ὅμως ἡ δύναμις καί τὸ κύρος τοῦ Βυζαντίου, τόνισεν ὁ Οstromsky, στρεφθήκε πρὸς ὁσὴν καταναλωτικὸν ἠρητικὸν πλοῦτον, τὸ ὁποῖον τὰ πιστωτικὰ ἀποδείματα ἦταν σχεδὸν ἀνεξάντλητα στὶς περιόδους ἀκμῆς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, συνεχίζει ὁ σοφὸς καθηγητὴς τὸ κράτος ἀναπτύσσον, στὶς περιόδους ἀκμῆς, αὐστηρὴ διαχειρῆσι τὸν δημοσιὸν χρήματος, με ἀπέτελεσαν νὰ ἐλέγξει ἀπόλυτα καθὲ οἰκονομικὴ πράξι. Γι' ἀντίθεσιν τὴν τὴν σμερνὴν φωνὴν καί ἀναείκοι πρεπεστάτην πολιτικὴν πραγματικότητά! Στοιχὸς ἔντεκα αἰῶνες, πού πέρασαν ἀπὸ τὸν πρῶτον ὡς τὸν τελευταῖον Κωνσταντίνον, ὁ τρόπος ζωῆς ὄλως πολλὰς φορὰς. Ὁ πολιτικὸς ὁμοῦ τοῦ Βυζαντίου ζεῖνε συνειδητᾶ, ὁ πῶ πολιτισμὸς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, συνειδητᾶ Ρωμῆς, Ὀρθόδοξος, κληρονόμος τῆς ἑλληνικῆς ἐκλεπτικῆς. Σίγουρα ὑπῆρξαν καί σκέες στὰ χίλια ἐκατὸ

χρόνια τῆς ἱστορικῆς του πορείας. Ὅμως «τὸ γεγονός ὅτι ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ὑπόφερε νὰ διατηρηθεῖ καί νὰ ἀρῆσει τόσο λαμπρὰ ἔργα, αὐτὸ ὀφείλεται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὶς ἀρετῆς του», ὑποστηρίζει ὁ ἐπίσης μεγάλος βυζαντινολόγος καί φίλος τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, ὁ sir St. Runciman, «στὶς ἀρετῆς, πού εἶχε τὸ πολίτευμα καί ἡ βυζαντινὴ διοίκησι. Ἄλλα κράτη ὑπῆρξαν ὀργανωμένα με τρόπο, πού νὰ ταυρᾷται τόσο πολὺ με τὴν ἐποχὴ καί νὰ εἶναι τόσο προσεκτικὰ προσανατολισμένα σὲ νὰ ἀποτρέπουν τὴν παραμονὴ τῆς ἐξουσίας σὲ χεῖρα φαῦλον καί ἀνικάνων».

Θὰ ἦταν ὅμως μεγάλη παράλειψη καί μὴ ἀναφερθεῖ, στὴν παρούσα ἐπιφυλλίδα, τὸ τεράστιον ἔργον τῶν Θεσσαλονικίων Ἱεροποστόλων ἀδελφῶν ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, στὸν κόσμο τῶν Σλάβων, με κύριο ἐμπνευστὴ τὸν σοφὸ καί μεγάλον ἱεράρχην Φθίτου. Ὁ Ἰβάν Γ' ὁ μεγαλοπρεπὴς, ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἐνότιας τῶν ρωσικῶν φυλῶν, θεωρεῖται ἰδιαιτέρη τιμὴ του τὸ διπαινευθῆκε τὴν ὁμορφὴν κόρη του δεσποτῆ Θεωμῆ Παλαιολόγου, ἀνιψὴ τὸν τελευταῖον αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου.

Σὲ ὅλους τοὺς σλαβικούς λαούς ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἀκούσθη τρομερὴ ἐπίδραση καί τοὺς γρόπτενε κυρίως μετὰ τὴν πολιτιστικὴν παραδόσιν καί τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Μὰ καί ἡ δυτικὴ Εὐρώπη εἶχε καί αὐτὴ ἕνα μόνιμον χρέος ἐναντὶ τοῦ Βυζαντίου, πού πρὸν μεταφέρουν οἱ σοφοὶ τῆς, τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου

τῆς, τὰ χειρογράφα τους καί τὸν νεοπλατωνισμὸν τους στὴν Ἰταλία. Ἐνότια τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης δέν πρέπει νὰ στρεφτεῖται μόνον ἐστὶ πολιτικὰ καί οἰκονομικὰ θεμῆλα, ὅπως ὑποστηρίζουν μερικὸι ἀδασεῖς πολιτικῆς, ἀλλὰ κυρίως στὸν πολιτισμὸ τῆς. Σ' αὐτὸν πού τῆς πρόσφερε τὸ Βυζάντιον καί ὅταν αὐτὸ μεσορρανοῦσε ἀλλὰ καί ἀργότερα ὅταν οἱ μεγάλοι στοχαστῆς ἑλληριστῆς του, ἀρχιτέκτονες, ζωγράφοι καί ἄγιογράφοι, ἐφύων ἀπὸ τὴν τουρκικὴν λαίλαπα.

Ἐκεῖ ὅμως, πού ἡ Δόξα τοῦ Βυζαντίου εἶναι ἀνεπαλάμπη, εἶναι ἡ βυζαντινὴ τέχνη του. Δέν μεταγγεῖνε μεγαλοπρεπέστερη καί διαρκέστερη κληρονομιά. Ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς τέχνης του, ἐνωμένα πάντα σὲ ἕνα μίγμα τέλειου, μοναδικοῦ καί πρωτότυπου.

Τὰ τεῖχη τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β' (405-450) στῆνον ἀκόμη ἐκεῖ, ἐν καὶ λαθωνεῖαν, γὰν νὰ θυμίζοντες ὅλους μας τὴν ἀναχαΐσι, πού πρόσφεραν γιά τους λαοὺς τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν βαρβαρότητα. Οἱ ἰουστινιανῆς ἐστέρνες τῆς ἐς ὠραῖστας 336 κολωνας καί τοὺς 1000 κίονες. Τὸ Τέμενος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὁ Παρθενώνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ Ἁγία Εἰρήνη, δεύτερη σὲ μέγεθος μετὰ τὴν Ἁγία Σοφία, ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Σεργίου καί Βάκχου, ἡ Μονὴ τῆς Χώρας—ὁ μέγιστος σταθμὸς τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, κατὰ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομῆτα τῆς, πού τὰ χρηματοδοτοῦσε ἡ ἴδια ἡ Μονή, ἡ περιφημὴ Μονὴ Στουδίου ἡ καλύτερα τὰ ἐρείπει ταῖς—τὰ ἄριστα τῶν οἰκοδομητῶν τοῦ κόσμου ἀποτέλεσμα τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης, ἀπὸ τὸν Grabar—, ἡ Παμκαρίστου, τὸ πάλαι ποτὲ διαλάμπρα Μονὴ Παντοκράτορος καί μὴ γνηρομῆτα καί τὰ Νοσοκομ